

„Lumea poate fi salvată prin artă. Artistul face, în fond, jucării pentru oamenii mari.”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 787
22 - 28 iulie 2026

Acest balamuc morbid european...

Cezar Adonis
Mihalache

Lumea de azi?!... Strict din perspectiva actuală, geo-politic... militarizată, pentru că aici am ajuns după (cred, unii!) prea lungul armistițiu conjunctural de după al doilea Război Mondial, și nici de cum o „lungă pace” a Europei, și, în unele părți, a lumii, mapamondul este „jucat” sub amprenta (de moarte) a trei calambururi sinistre... Sub „pecetea” criminalului de război (actual) „Bibi”, sub zvârcolirea gerontofil-admirativă (deja, și aceasta... „în prelungiri”!) a Statele Unite, tot mai neunite, și fantoșa reînviată a unui alt criminal de război, al trecutului... În această construcție histrionică, dar, totuși, cu actori atât de cabotini, (auto)închipuiți drept „mari jucători” însă („O tempora, o mores”!), pacea a ajuns a fi sfârtecătă sub necesitatea (de război, de industrie și paneconomie de război) a amânării ei. O „zidire” în care, nu doar pacea, dar nici moartea măcar nu mai este trată cu minimă seriozitate... În care, un artizan al celor mai mari și odioase crime ale trecutului, Germania, este adusă în jocul-exercițiu de-a războiul nuclear al Franței (alt jucător, nu atât cabotin, cât mim epigonic). Totul într-un scenariu atât de macabru... În care Franța anunță, nestingherită moral (mai ales, astăzi, când pacea este atât de franjuriată), desfășurarea unui exercițiu nuclear... Ilar, sub numele de cod... „Poker”! Vorba aceea, poate le cade „din joc”, accidental, vreo carte trișată... Iar cel mai grav, Germania este chemată ca sub stindardul de azi al balamucului UE (acest „Malamuc” al Parisului bruxelizat), sub marota vremurilor, nu anti-crist, ci anti-rusești al sloganului „descurajării militare”, să facă „un pas istoric”... Să devină partener al aceluia ce poate moarte (atomică) va semăna cândva... Și poate, numai mâine-poi-mâine, din partener (astăzi al Parisului), să devină de-a dreptul jucător (eventual, tot peste Paris)...

Așadar, când pacea de azi este atât de aproape în a deveni chiar o himeră, Parisul „joacă” pe mâna unui scenariu nuclear, nu „de umbrelă” (de protecție europeană), ci de „Poker” cu soarta UE... Și ce nume mai nepotrivit de neșansă să dai tocmai unui exercițiu nuclear, nu-i așa?!... Și totuși, chiar și așa, fluturată ca axă de „creare a unei baze solide pentru mecanismul european de descurajare” (zice Parisul!), unde este însă tocmai factorul de „descurajare militară”?... Pentru că descurajarea militară a devenit în sine lanțul de angrenare a (supra)înarmării (ucrainene, însă) a „Europei”, or, să aduci acest pasaj în sfera nucleară este un pas prea riscant... Mai ales că s-a dovedit că toate acele politici de „descurajare militară”, turate la maxim, au fost folosite, nu pentru a scoate pacea de sub bocancul rus (ucrainean, dar și bruxelez), ci pentru a schimba (ce mai contează azi morții, invalizii, dramele, tragediile colaterale, nu-i așa?!), poziția de forță (de pe harta militară a lumii... Și, între paranteze, și cea a Europei...

Despre a cui descurajare vorbim dară în această fățarnicie a Franței (care, după „Brexite”, a rămas singura putere nucleară din UE) de a-și derula, fără o minimă etică a păcii, exercițiul anual de antrenament nuclear, dar la care nu a invitat, măcar formal, tocmai pionul (curând, maur) al motivării programării exercițiului său nuclear când nevoia de pace ar fi presupus altceva.... Pentru că, la nivel de mesaj, înarmarea, supraalimentarea industriei militare a Europei, se constituiau în „șarje” suficient de tranșante... Astfel, deși a invitat Ucraina să-i deschidă parada militară de Ziua Națională, Parisul nu a făcut același gest de invitare simbolică a Ucrainei și la exercițiul său nuclear anual. Al exercițiului presupus de descurajare, evident a Rusiei, maurul fiind iată dat de o parte... De fapt, Franța se folosește din plin de acest concept logistic-militar („al descurajării”) pentru a

efectua exerciții, antrenamente, poate și teste, cu toate doar provocând, nu invitând la temperare, doar pentru a și puncta (cam „din topor”, la nivel diplomatic, mai ales în aceste vremuri atât de fragilizate) propria poziție de interes ca următoare forță militară (și ăștia și-au uitat trecutul!) în cadrul alianței NATO de mâine, prin polarizarea unui aliat al susținerii sale... Germania, invitată din „coconul” în care trebuia să rămână izolată, ca drepturi și posibilități de înzestrare militară, pentru tot ce a făcut în al doilea Război Mondial, pe vecie, să participe dară la un exercițiu nuclear. Iar mesajul de a aduce Berlinul la masa pariziană a puterilor nucleare semnifica mai mult decât un simplu exercițiu de imagine, de falfăire a unei amenințări fantoșe la adresa Rusiei, în care nedemnii urmași napoleoni par a-și fi dat mâna cu ipochimenii ipocriți și epigoni ai lui Bismarck... Și este trist că nici „unchiul Sam”, și nici păpușarul din spatele lui, adevăratul beneficiar al aceluia „Make (dar nu again) Great”, cu substanță mai mult pentru Israel decât pentru Statele Unite neunite ale continentului american, care, retras strategic din NATO pentru a lăsa orgoliile Europei să-și dispute pozițiile în alianță de mâine, nu au nimic de comentat față de această înviere și supraevaluare militară a Germaniei... Una cu mult dincolo de deciziile stabilite, oricum încălcate, dar și cutumele nescrise și (ne)întipărite în prea scurta memorie colectivă de la sfârșitul celui de al doilea Război Mondial încoace...

„It is complicated”: secretocrația...

Gheorghe
Pipera

La Ankara, la summitul NATO, Dan Daniel – Nicușor, președinte încă în funcție al României, ne-a propovădit cu poziția de acționar al României în cadrul Defence, Security and Resilience Bank (DSRB), o bancă de... înarmare. Nu știm câte miliarde de dolari vom arunca pe fereastră ca să devenim acționari la o asemenea mândrețe de bancă – așa e în secretocrație, sunt lucruri pe care știm că nu le știm... Această bancă pentru înarmare pare a fi o invenție a actualului premier al Canadei, Mark Carney, fost guvernator al Băncii Angliei. În realitate, conceptul acestei bănci era enunțat deja în briefing – urile de la summit – urile NATO din 2019 (care se țineau pe vremea când Ursula von der Leyen, Merkel, Macron și Boris Johnson erau prietenii și partenerii de afaceri ai lui Putin) și era teoretizat deja în 2020 de Atlantic Council. Banca a fost înființată în 2025 și este condusă de atunci de Rob Murray, fost șef al inovației în cadrul NATO timp de 10 ani și fost ofițer însărcinat cu supravegherea și recunoașterea în cadrul armatei britanice, timp de 12 ani. Este și membru de rang înalt al Atlantic Council, precum și profesor la Universitatea John Hopkins... Foarte interesant este că, în decursul istoriei, au mai fost doar două asemenea bănci de înarmare: – War Finance Corporation (WFC) din Statele Unite, creată prin lege a Congresului la data de 5 aprilie 1918, în timpul Primului Război Mondial; a acordat împrumuturi corporațiilor din sectoarele de război și a funcționat până în 1939 (a fost lichidată cu doar doi ani înainte de intrarea SUA în cel de-al doilea război Mondial, unde SUA a folosit Reconstruction Finance Corporation și Federal Reserve pentru finanțarea efortului de război); – Reichsbank, sub patronajul lui Hjalmar Schacht, Hitler și regimul său nazist și-au finanțat masiv și în secret reînarmarea, eludând restricțiile Tratatului de la Versailles, care au urmat înfrângerii Germaniei în Primul Război Mondial. Această bancă pentru înarmare a fost construită și va fi consolidată cu capital public, adus de statele membre (așa cum am spus, fără vrerea și știința noastră, Dan ne-a făcut părtași și acționari la această bancă), dar va putea utiliza și capital privat. De exemplu, banii din

fondurile de pensii sau din economiile bancare ale populației...

Această actuală bancă pentru înarmare este concepută cu scopul de a oferi împrumuturi accesibile guvernelor aliaste, de a sprijini companiile de apărare și de a încuraja băncile private să investească mai mult în sector, pentru consolidarea bazei industriale de apărare și a rezilienței în fața amenințărilor actuale. Se zice că banca de înarmare ar corecta situația cauzată de „eșecurile de piață”: sectorul apărării este adesea evitat de investitori privați din cauza riscurilor, orizonturilor lungi și reglementărilor. În opinia promotorilor, precum se vede, războiul este o piață, un ring bursier, care aveau nevoie de o bancă pentru a nu mai eșua... Deși pare a fi o bancă ce își propune să finanțeze exclusiv războiul de apărare colectivă și prevenția războiului, în realitate astfel de bănci au virat frecvent către războiul de agresiune, mai ales că granița dintre apărare și agresiune, în condițiile contemporane ale războiului (care nu mai este doar militar, ci devine economic, psihologic, digital, hibrid etc.), este foarte subțire... Incitarea la sau pregătirea războiului de agresiune (inclusiv cu credite) este o crimă. Principiile de la Nürnberg și Carta ONU (mai precis, art. 2 alin. 4) interzic folosirea forței împotriva integrității teritoriale sau independenței politice a altui stat. Finanțarea cheltuielilor militare ale unui stat suveran nu este automat „incitare” sau pregătire a unui război de agresiune, mai ales că statele au dreptul la autoapărare (art. 51 din Carta ONU) și la alianțe defensive (ex. NATO), dar dacă o bancă știe și intenționează să faciliteze agresiunea militară ilegală, poate atrage asupra sa sancțiuni internaționale, blocări de active, procese civile sau (în cazuri extreme) acuzații de complicitate și favorizare. În practică, aplicarea acestui principiu este politică și inegală: dacă e vorba de puteri adverse NATO sau „state – problemă”, sancțiunile sunt drastice și imediate. Invers – „it is complicated”... Din nou, dară, în secretocrație sunt lucruri despre care știm că nu știm... Cert este că, dacă România avea nevoie de încă o gaură neagră în care să arunce niște miliarde, banca de înarmare este un bun prilej...

România vă rămâne fără producători de lapte și carne...

Ion
Măldărescu

Astăzi, toată industria românească de profil traversează de ani buni un declin constant, în prezent ajungând la borna critică. Iar măsurile autorităților de la București nu fac altceva decât să grăbească acest proces de declin. Pe rafturile magazinelor va apărea în curând carne ieftină, procesată în laboratoare, provenită din Mercosur, la standarde de igienă și calitate mult sub producția de carne și lapte românească, și tot soiul de

managementul proteinelor alternative. Nu vor mai exista ferme, ci facilități de conversie alimentară. Nu va mai exista baciul, văcarul, ci operatorul de biodiversitate proteică. Iar brânza va trebui să treacă prin atâtea definiții încât, până la urmă, singurul lucru sigur va fi eticheta.

Ni se va explica doct că progresul nu poate fi oprit. Că trebuie să ne adaptăm. Că tradițiile rămân frumoase în albumele de fotografii, pentru că viitorul trebuie să aibă gust de pudră instant și consistență de prezentare PowerPoint. Cine îndrăznește să întrebe

Vizitatorii vor putea face poze cu o vacă holografică și vor cumpăra de la magazinul de suveniruri un magnet pe care scrie: „Produs local – ediție limitată.”

Iar la ieșire, inevitabil, un afiș optimist ne va liniști pe toți: „Nu vă faceți griji! Totul este sub control.” Pentru că, în definitiv, nimic nu inspiră mai multă încredere decât un sistem care îți explică, zâmbind, că pierzi exact ceea ce avea mai multă valoare, dar că trebuie să privești partea plină a paharului... chiar dacă în pahar nu mai este lapte. Se zice că România este o țară eminent

dată manipulați să aplaude. În curând, și cocoșul va trebui să cânte doar între orele aprobate de autoritățile ameteite de somnul puterii, ca să nu discrimineze păsările nocturne și să nu producă poluare fonică asupra ecosistemului birocratic.

Hai să nu fiu răutăcios! Progresul vine peste noi frumos ambalat, însoțit de o broșură în care ni se explică faptul că ceea ce vedeam cu ochii noștri, de fapt, n-am văzut niciodată. Iar dacă fermierul își va închide poarta, nu înseamnă că a pierdut totul, ci că participă activ la

coi de bani și declară solemn că agricultura este prioritate națională. După alegeri, cizmele vor dispărea la tomberon, iar fermierul din fotografie va rămâne un simplu fundal într-o arhivă digitală. Nu știm dacă România va mai avea, peste câțiva ani, atâtea ferme câte comunicate trimite pe capul producătorului român. Știm sigur, însă, că nu vom duce lipsă de strategii. Vom avea strategii pentru strategie, planuri pentru planuri, comitete care să analizeze concluziile altor comitete și grupuri de lucru care vor lucra neobosit la redactarea

surogate cu numele de lapte, produse artificial. Și, ca în orice poveste cu final previzibil, ni se va spune că toate acestea sunt, desigur, „în interesul cetățeanului”. Bietul cetățean care apare în toate comunicatele oficiale, dar pe care nu-l întreabă nimeni dacă își dorește ca friptura de pe masa lui să vină cu certificat de laborator, iar laptele să aibă mai multe brevete decât vaci în componență. În ritmul acesta, producătorul român riscă să devină o specie pe cale de dispariție, iar vaca din bățatură sau din fermă– exponate de muzeu, între războiul de țesut și fierul de călcat cu jar. Copiii vor întreba mirați: „Mami, e adevărat că laptele venea de la vacă?” Iar răspunsul va veni solemn: „Da, dragul meu. Demult. Pe vremea când găina făcea ouă și nu era suspectată că n-a completat formularul potrivit.” Nu va mai exista zootehnie, ci

de ce producătorul local dispare, iar importurile cresc, riscă să fie privit ca un romantic incurabil, atașat de ideea demodată că o țară ar trebui să poată produce măcar o parte din hrana pe care o consumă. Între timp, fermierul român completează formulare, depune declarații, așteaptă controale, suportă costuri tot mai mari și încearcă să înțeleagă cum a ajuns principalul suspect într-o țară pe care, ani la rând, a hrănit-o. În cealaltă parte a lumii, concurența produce după alte reguli, cu alte costuri și alte constrângeri. Iar când produsele ajung aici, ni se spune că piața este liberă. Atât de liberă, încât unii aleargă cu rucsacul în spate, iar alții cu locomotiva. Poate că, într-o zi, vom inaugura ca muzeu și ultimul grajd rămas. Va avea ghid audio, bilete reduse pentru pensionari și un panou explicativ: „Aici se creșteau cândva animale adevărate.”

agrară. Așa o fi fost. Astăzi însă tinde să devină o țară e m i n a m e n t e regulamentară. Nu mai producem cât producem hârtii despre producție. Vaca nu mai trebuie mulsă, ci documentată. Oaia nu mai paște, ci completează, prin reprezentant legal, declarația de conformitate. La Ministerul Veștilor Bune, totul merge strună. Fermierii sunt liniștiți, animalele sunt liniștite, iar singurii neliniștiți sunt fermierii și animalele. Dar aceasta este, ni se explică doct, doar o problemă de percepție.

Un tovarăș userist, foarte elegant, cu pantofi care n-au călcat niciodată printr-un grajd ne va spune că zootehnia nu dispare, ci se transformă. Cu adevărat se transformă. Grajdul se transformă în obiectiv de monitorizare. Vaca se transformă în cod QR, iar laptele, în oportunitate de inovație alimentară. Românii vor fi și de această

tranziția către un model alimentar inovator, profund european. Sună atât de frumos încât aproape îți vine să uiți că omul tocmai și-a vândut ultimul tractor, ultima vacă, ultima găină. Și ce dacă pe masa românului ajunge mâncare de la mii și mii de kilometri? Important este să vină cu eticheta potrivită. Că doar eticheta ține de foame, nu-i așa? Țăranul român, care vreme de generații a crescut animale, a făcut brânză, a muncit pământul și a hrănit sate întregi, descoperă acum că este depășit. Nu de alt fermier. Nu de vreo invenție agricolă revoluționară. Ci de un funcționar care știe să mulgă mai bine... bugetul decât vaca.

Iar politicienii? Sunt încântați. În fiecare campanie își trag cizme noi, se fotografiază lângă câte o vacă speriată, mângâie un vițel cu aceeași naturalețe cu care ar mângâia un pur-

unei foi de parcurs privind oportunitatea elaborării unei alte foi de parcurs a industriei alimentare românești.

Când ultimul crescător de animale, când ultimul procesator de carne și lapte vor stinge lumina din ultimele grajduri, probabil că se va organiza o conferință internațională despre succesul tranziției. Se vor împărți plachete și diplome, se vor ține discursuri despre sustenabilitate și competitivitate. Numai vacile, oile, caprele, porcii, găinile și curcanii vor lipsi. Desigur, nici aceasta nu va constitui o problemă. Vor forma o comisie care să confirme oficial că ele au fost înlocuite cu succes de zoile și scursurile din Mercosur.

Rechinii îi conving pe fraieri că au nevoie urgentă de arme...

Maria Diana Popescu

Cu toate că au trecut câteva zile de la summitul NATO de la Ankara, nu e târziu să afirmăm că România n-a contat deloc în cadrul întâlnirii greilor. A fost figurant de lux. Aceasta este impresia cu care a rămas românul după ce s-au stins reflectoarele, s-au împachetat steagurile și-au plecat coloanele oficiale la casele lor. Când s-a tras linie, marile puteri și-au împărțit zîmbetele, fotografiile și contractele, iar noi ne-am ales, ca de obicei, cu promisiuni, declarații pompoase și câteva fraze diplo-

iar cei mici scot carnetul de cecuri. Rechinii industriei de apărare nu dorm niciodată. Ei nu vînd emoții, ci contracte de vînzare cumpărare de armament. Nu vînd pace, ci „soluții” de război. Iar cînd lumea devine mai nesigură, bursele și bilanțurile marilor companii încep să zîmbească. La fel ca Nicușor al nostru.

În această logică, rechinii îi conving pe fraieri că au nevoie urgentă de arme. Unele noi, altele mai puțin noi, unele modernizate, altele scoase din depozite și prezentate drept tehnologie revoluționară. Important este ca factura să fie achitată de slugile de frunte ale statelor. Ce

descoperă că pîinea, curentul și medicamentele nu participă la summituri, nu țin discursuri, dar se scumpesc fără nicio rețineră.

Românii rămîn campioni la aplauze și la răbdare. Cînd este vorba despre interesele altora, sîntem primii care spunem „prezent!”. Cînd vine vorba despre interesele noastre, ni se explică elegant că trebuie să mai așteptăm, că nu este momentul potrivit sau că urmează o analiză. Și atunci apare inevitabil întrebarea finală. Dacă nu am obținut nimic concret de la summitul NATO, dacă nu ne-am întors cu vreun cîștig vizibil pentru țară, dacă am rămas doar cu fotografii și

răcnet”, din Rusia? Ieftin ca braga, cu promisiuni cît pentru trei parade militare și cu reclame care fac orice catalog de electrocasnice să pară modest. Supertehnologia militară e chiar după colț, dar noi, nu și nu, o vrem din SUA, la mîna a treia.

Autoritățile din România au greșit fundamental. În loc să se înghețuie la superofertele estice, s-a încăpățînat să cumpere „fiarele vechi” din Occident. Ce lipsă de imaginație! Cînd pe piață există arme invincibile, capabile să schimbe cursul istoriei înainte să se termine conferința de presă, de ce să mai verifici dacă povestea se potrivește și cu

dovada că planul lor merge perfect. Dacă băiețelul a fost pe după graniță înseamnă că este invincibil. Dacă bate pasul pe loc, înseamnă că pregătește lovitura decisivă. Dacă se încurcă și semnează un contract păgubos cu străinii, e ceva ce poporul nu înțelege, pentru că nu e suficient de inteligent. Și atunci apar experții de tastatură care oftează teatral și afirmă: „Vai, România ce bine a procedat! Cum să nu, cumpărăm și noi minunile mare brînză din Occident.

Desigur, armele din Occident vin și cu garanție pe hîrtie lucioasă, plus un pliant care promite că

matice bune de pus în ramă. Cel ce stă pe fotoliul de președinte de la Cotroceni a hlizit și s-a împotmolit a suta oară. A dat mîna cu toată lumea și cînd trebuia și cînd nu. Din păcate, România a fost prezentă mai degrabă în decor cu nenea deocheatul decît la masa unde se iau deciziile importante. Cînd ceilalți discutau despre influență, industrie și strategie, al nostru își afișa rîsul plecat de acasă, mulțumit că apare în fotografia de grup. Summitul a fost, ca de obicei, un festival al declarațiilor solemne. Fiecare lider a vorbit în limbajul lui despre înarmare și solidaritate. Altceva nu mai știu. Traducerea în limbajul contribuabilului român este ceva mai simplă: urmează alte cheltuieli, alte programe și alte miliarde duse în buzunarul marilor puteri. NATO nu mai este garanția securității colective. Pare, mai degrabă, o imensă piață unde cei mari își expun marfa, în speță, armele cele mai sofisticate,

contează dacă peste cîțiva ani va trebui cumpărată o altă generație de armament? Afacerea merge înainte, iar profitul nu are sentimente. Și atunci apare întrebarea pe care mulți oameni o pun, fie în glumă, fie foarte serios: cîți bani au făcut americanii de cînd a început războiul din Ucraina și Iran? Răspunsul exact îl știu economiștii și acționarii marilor companii din industria de apărare. Cert este că numeroase firme producătoare de armament au înregistrat comenzi și venituri extrem de mari în această perioadă, pe fondul creșterii cheltuielilor militare în multe state. În lumea afacerilor, fiecare conflict are și o coloană de profit, iar aceasta este infinit mai groasă decît coloana discursurilor despre solidaritate. Între timp, contribuabilul român privește spectacolul cu portofelul în mînă. El aude că trebuie cumpărate avioane, tancuri, rachete, radare și muniție. Apoi merge la magazin și

comunică, oare din ce cauză? „Harpaletе” nu este bun de nimic. Sau poate că este doar personajul perfect pentru politica modernă: vorbește prost, se poartă la fel, promite mult străinilor, și pleacă acasă fără să deranjeze pe nimeni, dar amuzîndu-i copios pe liderii lumii. În fond, într-o lume în care imaginea valorează mai mult decît rezultatul, cine mai stă să numere beneficiile concrete?

La final, cetățeanul român rămîne cu aceeași întrebare pe care o pune după fiecare mare reuniune internațională: dacă tot am fost acolo, ce am cîștigat noi? Pînă va veni răspunsul, fotografiile oficiale vor continua să arate impecabil, discursurile vor fi pline de optimism, iar nota de plată va ajunge, ca de obicei, acolo unde ajunge întotdeauna: la contribuabil. Există o întrebare care nu dă pace multor oameni: de ce să cumperi armament occidental atît de scump, dar învechit, cînd puteai cumpăra la ofertă, „ultimul

realitatea? Din broșurile realiste, arsenalul rusesc pare desprins din filmele SF. Tancuri de neoprit, avioane invizibile, rachete infailibile, pînă și legile fizicii colaborează cu armamentul rusesc. Numai că, din cînd în cînd, realitatea are prostul obicei să nu citească pliantele de promovare ale vecinilor, ci să ia forțat din Occident. De aia, victoria României în fața Occidentului va fi mereu „după colț”. Și pentru asta trebuie deja să plătească impozit pentru domiciliu stabil în apropierea colțului. Pierderile României? Evident, „minime”. Așa spun autoritățile de carton de la București. Atît de minime încît trebuie explicate zilnic prin comunicate, grafice colorate și animații spectaculoase. În universul propagandei, orice tîrg păgubos al celor de pe scaunul puterii este o „repoziționare strategică”, orice eșec este o „manevră tactică”, orice problemă este vina vremii, a sateliților sau a planetei Mercur aflată în retrograd. Orice dificultate e

fiecare piesă de tehnică militară poate învinge orice adversar... cu condiția să nu fie testată prea insistent în lumea reală. Morala pamfletului este simplă: între propaganda care promite perfecțiunea și realitatea care o verifică există o diferență mai mare decît distanța dintre un discurs triumfalist și un raport sincer. Iar cînd cineva îți spune că deține „cea mai bună tehnologie din lume”, poate merită să întrebi mai întîi dacă performanțele sînt demonstrate pe teren sau doar în studiourile televiziunilor plătite, unde victoria vine de câteva decenii din Occidentul Ursulei sau din magaziile de fiare vechi ale lui Trump.

Doar un oaspete la masa propriei sărăcii și însăraciri...

Cezar Adonis
Mihalache

Am putea ajunge iară „la rații”... Pe cartelă ori vouchere electronice... De la furnizarea curentului electric la gazele naturale, dar, probabil, și la „necesarul” permis pentru consumul de apă... Asta ni se va întâmpla dacă nu vom găsi o soluție, politică, da!, dar, mai ales, administrativ-juridică, de a ieși de sub amprenta celei mai mariticăloșii puse în cărcă țării. PNRR-ul... Cu toate variantele actuale și viitoare (deja, nu predictibile, ci decise!) „de ajustare”, „de suplimentare”, „de prelungire”, dar nu din grijă față de noi, ci pentru ca proiectele Bruxelles -ului să nu rămână cumva ținte nebifate. Dar poate că atunci vom înțelege că PNRR -ul în sine va fi devenit mai important (decisiv, poate) decât, nu ordinele de ministru, nu legile făcute pe seama castanelor scoase din sărăcia noastră, și strecurate cu efect imediat în miezuri de blaturi, hoții și trădări de noapte, ci „însăși Constituția României. Legea supremă care, dintr-un cadru intangibil al aplicării feluritelor proiecte legislative, inclusiv cele vizând implementarea PNRR -urilor, ar putea deveni doar o anexă a executării pașilor „de reziliență”... De reziliență prin subjugarea economică și fiscal-bugetară a țării... Și nu, nu a fost un „nefericit accident” apariția, potrivirea (cu răvna imposturii politico-administrative) a acestui PNRR peste noi... Dimpotrivă, totul a făcut parte din programul (aproape pogrom de țară), în pașii, tot mai rapizi, tot mai apăsați pe trupul țării și gâtul națiunii... Pentru că mecanismul PNRR a fost, de fapt, un mod

prin care Europa bruxează s-a asigurat că va dispune pe termen „nelimitat” (ori cât vor ține acestea, până la epuizarea definitivă) de resursele României... Într-un mod atât de restrictiv, coercitiv, încât, în câțiva ani, nici nu va mai conta ce fel de guvern vom mai avea... Nu va mai avea importanță dacă vom reuși să aducem oamenii ai țării, pentru țară, la frăiele ei... Pentru că frăiele vor fi definitiv cedate în ghearele altora; cedate, nu pierdute, nu furate ori acaparate de aceștia cu forța.

Este tot mai evident: PNRR -ul nu a fost construit fără cap, „alandala”... Și nici executarea lui nu a fost nefericită, nereușită, lamentabilă... Pentru că, doar transformând țara într-un imens șantier ce nu are cum să se sfârșească (prin deschiderile de șantiere la șantiere, prin execuții intenționate atribuite unor firme fără relevanță în domeniu, pentru a fi siguri că, și o lucrare eventual închisă, predată, cu panglicile tăiate, va redeveni șantier – de reparare, de refacere, de redesenare topografic logistică – va găsi Europa „argumente”, inclusiv pentru impunerea altor trasee, drumuri, viaducte, poduri necesare transporturilor militare de mâine), doar în acest fel, dară, Bruxelles -ul își va putea asigura controlul asupra României „a la longue”... Prin investiții „esențiale” (dar cui?) ce vor continua sub presiunea PNRR -ului... Doar că banii din PNRR nu vor mai exista... Și vom fi obligați să ne împrumutăm pentru a continua lucrările... Cu bani din viitorul nostru... Peste ceea ce suntem deja datori vânduți... Atât de vânduți că o să ni se spună (prin „instituțiile internaționale”) că doar dacă am vinde un „rinichi” un „plămân” din trupul țării, s-ar putea să ni se

mai reducă datoria de camătă... Pentru că PNRR a fost mijlocul de inserție în trupul țării a cămătarilor și prădătorilor financiar-fiscali, dar, mai ales, de resurse, o țară strivită de datorii nemaiputând dispune, nici de banii pe care îi va produce în viitor, dar nici de resursele ei... Și va ajunge doar un oaspete la masa propriei sărăcii și însăraciri... Și nu o gazdă dodoloată având ea ca invitați oaspeții pe care ea îi vrea...

Între timp, da!, vom ajunge să extragem atâta gaz natural din Marea Neagră de vom sătura întreaga Europă!... Dar nu și pe noi... Căci, deși ar fi trebuit să prevedem dreptul constituțional al românilor (al celor nativi și trăitori aici, nu a celor cu rezidențe, că s-ar umple imediat țara cu alți „băieți deștepți”, dându-se de neam cu noi pentru a beneficia gratuit sau măcar ieftin de ceea ce ar putea vindel!), chiar dacă, „de jure”, așadar, ar fi trebuit înscris „negru pe alb” dreptul de a dispune pe durata de viață a proiectului de cote din acele gaze, nu am făcut-o... Nici prin vouchere, nici prin cardurile sociale „albe”, ce nu mai aduc beneficiarilor bani nici măcar pentru două felii de pâine uscată la o jumătate de an... Dar nici un partid nu a cerut asta... Nici un guvernant, cu acces la instrumentele de influență și acțiune juridic-administrativă nu a bifat un asemenea drept pentru semenii lui... Și este predictibil că, în timp ce noi nu vom putea să ne folosim de propriile resurse de gaze naturale din Marea Neagră, Europa să se desfete cu tot ceea ce va lua de la noi. Va produce industrial, se va încălzi... Tocmai cu gazul care, nouă, a început a ne fi interzis! Nouă, ba sub marota poluării, ba că am sprijini motorul rusesc

(deși gazele sunt ale noastre, nu din Rusia), că am dezechilibra ceea ce UE vrea să țină în folosul ei: resursele pe care a pus mâna (ca un colonizator fără scrupule)... Și, negreșit, la fel, se va întâmpla și cu energia electrică... În vreme ce UE ne va impune să cedăm hectare întregi pentru montarea panourilor solare, nouă pregătindu-ni-se reglementarea consumului de curent... Nu o alocare de consum, cu drept de preemțiune și prețuri preferențiale, pentru a utiliza cât curent electric am avea nevoie, ca o compensare pentru transformarea pământurilor țării, din agricole, în suport de panouri solare, ci o porționare, viitoare restricționare, prin montarea, pe banii noștri chiar (că așa fac trădătorii, duc lucrurile până la capăt, să nu mai rămână nici ațele din sărăcia noastră), pe acei banii din viitor (împrumuturile de azi), de contoare inteligente... Care să avertizeze, să limiteze, să întrerupă furnizarea curentului electric în momentul depășirii „rației” decise de Europa pentru noi... Pentru că noi trebuie să fim furnizori „all exclusive” pentru alții... Iar pentru țară vor fi permise doar „firimiturile”; dar la preț de bucate poleite... Iar totul a fost pregătit metodic... Din trecut, de la companiile naționale falimentate, decimate, distruse, rase, dezintegrate cărămidă de pe cărămidă, vreme de decenii, pentru ca statul să rămână cu terenurile (pe care să le pună la dispoziția Europei, astăzi, iată!, pentru nesfârșitele câmpii cu panouri fotovoltaice) la ajustarea legislativă prezentă și următoare a dreptului nativ al românilor de a fi stăpâni aici... Prin asumarea de către guvernanti a alocării de terenuri prioritar spre cererile formulate de Bruxelles... Iar dacă acum

sunt vizate terenurile „slab competitiv agricol” și cele „degradate”, din proprietatea publică și privată a statului, curând vor fi indexate și „terenurile-„pârloagă” (acelea pe care ni le-a impus aceeași UE pentru echilibrul de mediu verde: dărămați barajele, goliți-le, dați-ne pământul!), lucrurile nu se vor opri aici... Pentru că nu se va acoperi norma cerută de Bruxelles...

Atunci va veni momentul marii înstrăinări... Când haosul produs de „accidentul” informatic de la „Cadastru”, un incident pentru a cărui producere s-au lăsat practic ușile larg deschise, cu baze de date având parole și denumiri pe care nici măcar ca „hot-post” -uri prin gări nu le-am găsi, ziua de mâine va putea repeta aceeași anarhie și la nivelul juridic al dreptului de proprietate... Și cât ar fi capabili să-și bage guvernanții de mâine labele în terenurile eventuale decise ca neesențiale, inclusiv pentru proprietarii privați? Cât îi va cere Europa!... Sau, mai bine spus, cât i-a cerut deja: 32 000 de hectare... Căci statul are, cu tot cu pârloagele, terenurile slab competitiv agricole ori cele deteriorate (dar cum se mai definesc oare acestea ca fiind așa în lumea de azi în care tehnologia pune sămânța sub grăunțul de nisip și tot răsare ceva?!) mai puțin de 15 000 de hectare (5 000 de hectare de terenuri degradate la care s-ar mai adaugă 10 000 de hectare de terenuri arabile)... De unde se va lua diferența „obligatorie” pentru a acoperi nevoile UE?... Probabil din ceea ce se va mai găsi la masa noastră, cu noi acolo, dar noi, doar ca un soi de oaspete al propriei sărăcii și însăraciri...

Factura iernii demografice programate...

Ionuț
Tene

Trăim o cumplită secetă demografică, indusă intenționat de guvernele post-decembriste. Nu am uitat vremurile când președintele în funcție, Traian Băsescu, le cerea românilor să plece din țară, iar medicilor să-și găsească de lucru în Franța sau Germania. Acest declin demografic a fost premeditat, ca o crimă organizată la comanda intereselor străine împotriva poporului român, pentru ca națiunea noastră să devină forță de muncă și piață de desfacere pentru Occident și marile corporații? Declinul demografic de azi duce la dispariția neamului românesc ca ființă, iar politicienii și cei cu funcții în stat nu au fost trași la răspundere pentru politica lor anti-națională prin scăderea demografiei. Populația României ar putea scădea la 15,633 milioane de locuitori în 2080, arată o proiecție a Institutului Național de Statistică (INS), publicată cu ocazia Zilei mondiale a populației. Față de cele 19,043 milioane de persoane rezidente înregistrate la 1 ianuarie 2025, scenariul indică un declin de 3,410 milioane de locuitori (-17,9 la sută) până în 2080. România este ca un organism viu care se stinge treptat. Declinul este însoțit de o îmbătrânire pronunțată a populației: ponderea celor sub

15 ani ar scădea la 13,7 la sută, iar a persoanelor între 15 și 64 de ani la 60,4 la sută, în timp ce proporția vârstnicilor (65+) ar urca la 25,9 la sută din total. Vârsta medie a populației rezidente a ajuns la 42,8 ani la 1 ianuarie 2025, iar indicele de îmbătrânire demografică a crescut semnificativ în ultimele două decenii — de la 81 (în 2005) la 131,3 persoane vârstnice la 100 persoane tinere (la 1 ianuarie 2025). Comparativ cu începutul anului 2024, se observă o scădere a populației tinere (0–14 ani) cu 92.200 persoane, iar ponderea vârstnicilor a crescut de la 20,0 la sută la 20,3 la sută (aproximativ 45.100 persoane). Populația adultă (15–64 ani) a reprezentat 64,3 la sută din total la 1 ianuarie 2025, înregistrând o creștere de 22.600 persoane față de anul precedent, cu variații semnificative între anumite grupe de vârstă. Sporul natural al populației rezidente a rămas negativ în 2025, cu un sold de 104.100 persoane, fenomen prezent în toate regiunile țării. Paradoxal, în ultimii ani, imigrația a fost principalul factor care a contribuit la menținerea relativă a populației.(asta sa urmărit?) La 1 ianuarie 2025, 51,5 la sută dintre rezidenții locuiau în mediul urban, iar femeile reprezentau 51,2 la sută din populația rezidentă (9,752 milioane persoane). INS reamintește că printre soluțiile sugerate de specialiști pentru contracararea declinului demografic se numără

creșterea nivelului de trai, politici coerente de susținere a natalității și măsuri de atragere a românilor din Diaspora. Totuși, datele recente arată că, deocamdată, numai fluxurile migrației au avut un rol semnificativ în stabilizarea populației. Conform Eurostat, România ocupa, la 1 ianuarie 2025, locul 6 în Uniunea Europeană ca mărime a populației, fiind depășită de Germania, care avea 83,577 milioane de locuitori. S-a ajuns ca în Diasporă să se nască mai mulți copii decât în țară — la aceasta a dus politica anti-națională a guvernelor de după decembrie 1989. „Nu există o soluție la declinul demografic al României, de 80.000–100.000 de persoane anual, în condițiile în care numărul de nașcuti este de 150.000, iar cel al deceselor de un sfert de milion”, a spus recent demograful Vasile Ghețău, în cadrul unui eveniment de specialitate. Și Gianina Șerban (AUR) a tras recent un semnal de alarmă asupra declinului demografic al României, afirmând că populația scade cu aproximativ 100.000 de persoane anual din cauza migrației și a sporului natural negativ. Ea critică lipsa unei strategii naționale de reconectare a diasporei și de susținere a natalității, invocând condițiile economice dificile, alocații înghețate și taxe pentru mamele în concediu de creștere. Propune politici pronatalitate, cum ar fi: eliminarea CASS pentru mamele în concediu, sprijin fi-

nanciar pentru familiile cu mai mulți copii, facilități fiscale pentru angajatorii care înființează creșe, creșterea alocațiilor și acces facil la locuințe pentru tineri. Susține un Plan Național pentru Protecția Familiei pe 20 de ani și afirmă că oprirea declinului demografic necesită preluarea guvernării pentru implementarea acestor politici. Totuși, reprezintă foarte puțin pentru iarna demografică în care trăim, prea puțin pentru dezastrul demografic prin care trecem.

Ar trebui creat un plan de redresare demografică, astfel: încurajarea revenirii românilor din Diaspora în țară, cu facilități fiscale și administrative; scăderea impozitelor pentru familiile cu trei copii, mărirea alocațiilor pentru familiile cu mai mulți copii, facilități la locul de muncă pentru familiile cu trei copii, astfel încât părinții să nu fie dați afară pentru că au copii. La fel ca în Ungaria, Polonia sau Rusia, statul să ofere o primă consistentă la nașterea celui de-al treilea copil, iar pentru aceste familii să se asigure locuințe ieftine sau chirii subvenționate. Școala să fie cu adevărat gratuită, iar ministrul educației să ofere din start burse copiilor cu mai mulți frați care vin la școală. Plus o politică publică de încurajare a natalității prin prime consistente și facilități sociale, scăderi impozite pe salariu și proprietate, iar aceste familii cu mulți copii să fie date exemplul pozitiv în societate. În fața

guvernelor, din păcate, azi familiile cu mai mulți copii sunt pur și simplu ignorate și persecutate, nicidecum ajutate. Trebuie schimbată paradigma, altfel România se va stinge încet și va dispărea la propriu, și vom fi înlocuiți de nepalezi, sri-lankezi, vietnamezi, musulmani etc. Pur și simplu dispărem programat ca popor și suntem înlocuiți treptat cu încălcarea prevederilor Constituției, care interzice mutări de populație pe teritoriul țării noastre. Biserica ar trebui să se implice mai mult în creșterea natalității. "Mamele eroine" cu peste patru copii să primească salariu de la stat fără să mai lucreze, doar să-și crească copiii și să-i ducă la școală. Iar, nu în ultimul rând, politicienii de după 1990 vinovați de crima demografică împotriva poporului român trebuie anchetați și judecați pentru încălcarea siguranței naționale. Procurorii nu să caute, pierzându-și vremea, în biblioteci private cine citește Eminescu, ci să ancheteze politicienii cu funcții de răspundere, care au dus la criza demografică și economică în România din 1990 încoace. Când un popor se stinge din cauza unui politician, acesta este, de fapt, un atentator la siguranța națională, care merită judecat și condamnat moral și penal.